

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.985 van 28 april 1999
in de zaak A. 57.153/X-6452.**

In zake : Lieve SCHEIRE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. VERMEIRE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Voskenslaan 301

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. Taelman,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Coupure 5.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Lieve SCHEIRE
op 25 maart 1994 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van het besluit van de Vlaamse regering van
15 september 1993 tot uitvoering van het decreet van
23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 87 van
de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de
ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gepubliceerd
in het Belgisch Staatsblad van 27 januari 1994;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-
auditeur J. CLEMENT;

Gelet op de beschikking van 3 mei 1996 die
de neerlegging ter griffie van het verslag en van het
dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 5 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 april 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. VERMEIRE, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat P. AERTS die, loco Advocaat P. Taelman verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur C. Bamps, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het door verzoekster aangevochten besluit van de Vlaamse regering van 15 september 1993 tot uitvoering van het decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 87 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, bepaalt :

"Artikel 1. Artikel 23.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, zoals gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 december 1978 wordt opgeheven.

Art. 2. Dit artikel treedt in werking de dag waarop het in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt.

Art. 3. De Vlaamse minister bevoegd voor ruimtelijke ordening is belast met de uitvoering van dit besluit";

Overwegende dat de bij het bestreden besluit opgeheven bepaling luidt als volgt :

"Art. 23. Onverminderd artikel 21 en artikel 6, zijn de navolgende regelen van toepassing in alle gebieden niet zijnde woongebieden, met uitsluiting van de industriegebieden, de ontginningsgebieden, de natuurgebieden met wetenschappelijke waarde en de overstroomingsgebieden.

1° Bij uitzondering kunnen verkavelingen en bouwwerken worden toegestaan, voor zover deze de goede plaatselijke ordening niet schaden en de bestemming van het gebied niet in gevaar brengen, en voor zover de grond op de dag van de inwerkingtreding van het gewestplan of ontwerp-gewestplan gelegen is binnen een huizengroep aan dezelfde kant van een openbare weg, niet zijnde een aardeweg, en die voldoende uitgerust is, gelet op de plaatselijke toestand.

De afstand van de zijgevels van de minst van elkaar verwijderde huizen mag niet meer bedragen dan 70 m. Een wachtgevel van een bepaalde woning mag met een nieuwe woning worden afgewerkt.

De gemeentelijke plannen van aanleg kunnen, in afwijking van de bestemming vastgesteld door het gewestplan, een bestaande bebouwing en de daartussen gelegen onbebouwde percelen aangeven als woongebied met landelijk karakter, zelfs al bedraagt de breedte der onbebouwde stroken meer dan 70 m op voorwaarde dat die bestemming planologisch verantwoord is op grond van de bestaande toestand";

Overwegende dat verzoekster in het verzoekschrift met betrekking tot het rechtens vereiste belang verklaart dat "de formele afschaffing van het art. 23 van het K.B. 28 dec. 1972 (...) een belangrijke financiële schade (berokkent en een) morele schade, aangezien een Besluit, zij het op grond van een decreet, werd genomen zonder ook maar enige inspraak vanwege de belanghebbende eigenaars";

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat verzoekster niet van het rechtens vereiste belang doet blijken, omdat zij in gebreke blijft aan te tonen

dat het door haar aangekochte perceel "in aanmerking had kunnen komen voor de toepassing van de bij dat decreet buiten werking gestelde opvullingsregel";

Overwegende dat verzoekster eigenaar is van een perceel gelegen te Gent-Zwijnaarde, aan de Heistraat; dat zij het perceel op 13 februari 1990 heeft aangekocht; dat zij op 10 november 1993 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een stedenbouwkundig attest nr. 2 voor het bouwen van een gezinswoning op het betrokken perceel; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent in een attest van 14 februari 1994 heeft verklaard dat de voorgenomen werken niet in aanmerking komen voor goedkeuring "als gevolg van het decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 87 van de wet van 29 maart 1962 (...) houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, (... waardoor) de zogenaamde 'opvulregel' (artikel 23, 1° van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen), (...) niet meer (kan) worden toegepast voor bouwen en verkavelingsaanvragen, andere dan voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare diensten"; dat verzoekster samen met anderen op 11 februari 1994 bij het Arbitragehof een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend van artikel 2 van het in het uitgereikte stedenbouwkundig attest vermelde decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 87 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw; dat het Arbitragehof bij arrest nr. 56/95 van 12 juli 1995 het beroep heeft verworpen;

Overwegende dat artikel 2 van voormeld decreet van 23 juni 1993 bepaalt wat volgt :

"In de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw wordt titel V, ingevoegd bij decreet van 28 juni 1984, aangevuld met een artikel 87 luidend als volgt :

'Artikel 87. In artikel 2, § 1, van deze wet, vervangen bij de wet van 22 december 1970, wordt tussen het derde en het vierde lid het volgende lid ingevoegd :

'Bij het onderzoek van bouw- of verkavelingsaanvragen, andere dan voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare diensten, kan geen toepassing worden gemaakt van regelen in verband met de inrichting en de toepassing van ontwerp-gewestplannen en gewestplannen die de mogelijkheid scheppen om van deze plannen af te wijken of uitzonderingen toe te laten waardoor kan worden gebouwd of verkaveld. Het niet toepassen van de regelen kan geen aanleiding geven tot schadevergoeding als bedoeld in artikel 37''";

Overwegende dat het bestreden besluit voormeld decreet van 23 juni 1993 ten uitvoer legt en artikel 23, 1°, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen opheft; dat de aangehaalde decretale bepaling op zich de toepassing van bedoeld artikel 23, 1°, uitsluit; dat het bestreden besluit zich ertoe beperkt de bedoelde bepaling formeel uit het rechtsverkeer te nemen; dat uit een en ander volgt dat een eventuele vernietiging ervan, artikel 23, 1°, niet zou doen herleven;

Overwegende dat verzoekster in de laatste memorie aanvoert :

"Verzoekster heeft het toch wat moeilijk hiermee.

Een reden is dat verzoekster niet inziet waarom kan worden teruggevallen op het Decreet van 23 juni 1993 ('eerste decreet'), vermits dit afgeschaft is door het Decreet van 13 juli 1994.

Als U zegt dat het geen belang heeft wat er na de indiening van het verzoekschrift met het 'eerste decreet' gebeurd is, dan heeft dit argument geen zin.

Maar als U meent dat het wel belang heeft wat er na de indiening van het verzoekschrift met het eerste decreet gebeurd is, dan heeft dit wel belang.

En verzoekster meent dat het logisch is voor te houden dat de rechterlijke instanties geen

rechtswaarde meer mogen putten uit wetteksten die in het rechtsverkeer zijn verdwenen, i.c. dus het Decreet van 23 juni '93.

Het Decreet van 13 juli 1994 heeft immers het vorige Decreet van 23 juni '93 uitdrukkelijk opgeheven.

Heeft de argumentatie van de auditeur op dit punt dan nog wel een voorwerp?

Indien U van oordeel bent dat door de afschaffing van het Decreet van 23 juni '93, de decretale basis wegviel voor het hier bestreden besluit, dan moet de bestaansreden en de wettigheid van dit besluit wel nagegaan worden";

Overwegende dat de verwerende partij hierop in de laatste memorie repliceert :

"(...)

Verzoekende partij gaat hierbij ten onrechte uit dat het decreet van 23 juni 1993 werd opgeheven door het decreet van 13 juli 1994.

Art. 87 van de Stedenbouwwet, zoals ingevoegd bij het decreet van 23 juni 1993, werd vervangen door het decreet van 13 juli 1994.

Het nieuwe decreet van 13 juli 1994 handhaaft het algemeen verbod bij het onderzoek van bouw- en verkavelingsaanvragen van de voorschriften van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen af te wijken. Hieruit blijkt dat de opheffing van de opvullingsregel door het decreet van 13 juli 1994 werd bevestigd.

Indien de stelling van verzoekende partij dat het decreet van 23 juni 1993 werd opgeheven door het decreet van 13 juli 1994 juist zou zijn, dan zou de vordering tot nietigverklaring voor het Arbitragehof zonder voorwerp zijn geweest. Verzoekende partij betwist evenwel niet dat bij arrest nr. 56/95 van 12 juli 1995 het beroep door het arbitragehof inhoudelijk werd verworpen.

(...)"

Overwegende dat het decreet van 13 juli 1994 houdende wijziging van artikel 79 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, inzonderheid artikel 2, in de inleidende zin bepaalt wat volgt :

"Artikel 79 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, ingevoegd bij decreet van 28 juni 1984 en

vervangen bij decreet van 23 juni 1993, wordt
vervangen door de volgende bepalingen.
(...)"

Overwegende dat, wetgevingstechnisch gezien, de opheffing of de vervanging van een tekst die opheffingsbepalingen bevat, de opgeheven tekst niet opnieuw van kracht maakt; dat het decreet van 23 juni 1993 overigens geen opheffingsbepalingen bevat, doch het verbod oplegt van bestaande bepalingen toepassing te maken; dat het decreet van 13 juli 1994 evenmin bepaalt dat de bedoelde bepalingen, met name de regelen in verband met de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen die de mogelijkheid scheppen om af te wijken van deze plannen of uitzonderingen toe te laten, opnieuw toepassing mogen krijgen; dat het decreet van 13 juli 1994 integendeel een nieuwe regeling invoert die in de plaats komt van het bij decreet van 23 juni 1993 opgelegde verbod om onder meer artikel 23, 1°, van meervermeld koninklijk besluit van 28 december 1972, nog toe te passen; dat die nieuwe regeling wordt opgenomen in het nieuwe artikel 79; dat het nieuwe artikel 79 de gevallen aangeeft waarin voortaan van de voorschriften van een ontwerp-gewestplan en gewestplan kan worden afgeweken bij het verlenen van een bouwvergunning; dat de gevallen waarin de afwijking is toegelaten, zijn beperkt tot het verbouwen van een bestaand vergund gebouw, het uitbreiden van een bestaand vergund gebouw, het uitbreiden van een vergunde woning en de wijziging van gebruik; dat het decreet van 13 juli 1994 voorts overgangsmaatregelen bevat met betrekking tot de bouwaanvragen die werden ingediend vóór 31 maart 1995;

Overwegende dat uit wat voorafgaat, volgt dat het decreet van 13 juli 1994, artikel 23, 1°, van meervermeld koninklijk besluit van 28 december 1972, evenmin heeft doen herleven;

Overwegende dat de exceptie van de verwerende partij terecht is; dat verzoekster niet van het rechtens vereiste belang doet blijken; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig april 1900 negenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. EYLENBOSCH,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

M. VRINTS.